

גמ"ר 940/04/14 - מדינת ישראל נגד יוסף יניבאור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

23 אוגוסט 2015

גמ"ר 940-04-14 מדינת ישראל נ' יניבאור

בפני כבוד השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

נגד
הנאשם

יוסף יניבאור ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

גזר דין

ביום 23.1.14, בסמוך לשעה 17:45, אירעה תאונת דרכים קטלנית בה היה הנאשם מעורב כנהג ובה מצא את מותו, תוצאת פגיעת מכונית הנאשם בו, הולך רגל מר יוסף אגאי ז"ל, יליד 1934, אשר חצה במעבר חציה את רח' יהדות קנדה בצומת עם רח' דגניה ביישוב אור יהודה.

הנאשם הועמד לדין בעקבות כך בעבירה של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ביחד עם סעיפים 40 ו 64 לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961.

תחילה כפר הנאשם באחריותו לתאונה ואולם לאחר שנשמעה פרשת התביעה וכן חלק מפרשת ההגנה, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, והודיע הנאשם כי מבקש הוא לחזור בו מן הכפירה ולהודות במיוחס לו.

הנאשם הורשע אם כך בסופו של יום עפ"י הודאתו באשר יוחס לו בכתב האישום.

ייאמר לפיכך כי יריעה נרחבת מן האירוע ונסיבותיו, אם כי לא כולה כמובן, נפרסה בפני בית המשפט בדרך של שמיעת העדויות והראיות בתיק זה.

הסדר הטיעון - כפי שהוצג לבית המשפט ע"י הצדדים וכפי שלמדתי מפי נציג המדינה כי גם זכה לעמדת קרובי משפחתו של המנוח במובן זה שביקשו הם להימנע מלשלוח את הנאשם אל בין כתלי בית הסוהר - הוא הסדר טיעון הכולל עתירה משותפת של הצדדים להטיל על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה בת 6 חודשים, וזאת לצד פסילת רישיון נהיגה בפועל אשר אורכה הושאר לשיקול דעת בית המשפט, וכן לצד פיצוי כספי מוסכם בין הצדדים למשפחת המנוח בסך של 12,000 ₪, ולצד גם רכיבי ענישה נוספים של מאסר על תנאי ופסילה על תנאי, וללא קנס.

ראשית אציין כי בוודאי לא אחדש באם אומר כי מלאכת גזירת דינו של נאשם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בתאונת

דרכים, שהינו אדם ואזרח נורמטיבי שנקלע להתרשלות רגעית בנהיגה והביא בכך לסיום חייו של אדם אחר, היא מלאכה שאיננה קלה כלל וכלל.

באשר לאירוע ספציפי זה - וכפי שחזר על כך יותר מפעם אחת התובע, בהגנותו, במסגרת טיעוניו לעונש - סבורה אף הפרקליטות כי מידת הרשלנות שהפגין הנאשם באירוע דנן כנהג היא ברף הנמוך.

הן הפרקליט והן הסנגור עמדו שניהם, בטיעוניהם לעונש, על דבר תמונת הראיות בתיק והקשיים שנתגלו בראיות ועל כך שאלה האחרונים ורף הרשלנות הנמוך של הנאשם, הם בעיקרם שהביאו את הצדדים לכלל ההסדר המסויים שהוצג על ידם בתיק נתון זה.

לכך יש להוסיף את העובדה שבפני בית המשפט ניצב נהג בעל וותק נהיגה של כמעט ארבעה עשורים וזאת עם עבר תעבורתי נקי לחלוטין וללא עבר פלילי.

אני סבור - וגם בכך ניכר שלא אחדש - כי כשם שראוי לו לבית המשפט להעביר במקרים המתאימים מסר מרתיע לנהג שעברו התעבורתי המכביד מעיד עליו כי שמירה על המתבקש מן הדין איננה כלל נר לרגליו, כך גם ראוי לו מנגד לבית המשפט להתחשב במקרים המתאימים, ובמידה נתונה, בנהג שעברו התעבורתי מעיד עליו שבדרך כלל נהג שומר חוק הוא, וכי נקלע הוא לכשל חד פעמי שאיננו מאפיין את נהיגתו ברגיל.

נהג שכזה, שהינו בעל עבר נקי שנים כה רבות, אשר כשל חד פעמית, יודע שיצטרך לשלם מחיר עונשי, אך מבקש הוא, ובצדק, "לפרוע" במידת מה את "השטר" של השמירה הקפדנית שלו על החוק במשך שנות נהיגה רבות וזאת כאשר באים לשקול את דבר עונשו ואת דבר עוצמת ומידת הרתעתו הנדרשת.

התחשבות נתונה ומתאימה בנהג שכזה מעבירה מסר ציבורי לפיו קיימת גם מידה של עידוד של החברה לנהגים שומרי חוק. ויודגש - לא פטור מענישה, אלא התחשבות בענישה.

אכן - גם שיקול של הרתעת הרבים מצוי על הפרק.

אלא שכאמור - כשעסקין בהרתעת היחיד, ניכר שאין להתעלם מן ההיבט שאוזכר לעיל.

גם להודאתו של נאשם שבאה בסופו של יום יש ליתן את הדעת שהרי רשאי נאשם לצפות להנות ממה אשר כבר כונה לא אחת בפסיקה כ"הנחת הודיה" של מי אשר מניח ידו על לוח ליבו, מכיר באחריותו ובחלקו להתרחשות האירוע, ומכה על חטא.

הלכה פסוקה היא כי דרגת הרשלנות באירועים של תאונות דרכים קטלניות היא מן הרכיבים המרכזיים אשר יכתיבו את מידת עונשו של הנהג.

ראה נא לענין עקרוני זה, בין היתר, את דברי בית המשפט העליון בע"פ 6755/09 "אלמוג נ. מדינת ישראל", וברע"פ

4892/14 "שאקר נ. מדינת ישראל".

במקרה שבפני ניכר שיש כאמור תמימות דעים בין באי כח הצדדים על כי דרגת הרשלנות של הנאשם באירוע דנן היתה דרגת רשלנות נמוכה.

על רקע זה של דרגת הרשלנות כפקטור למידת הענישה, ועל רקע הכרת המאשימה בקשיים העולים אף לטעמה מראיותיה, יש גם כאמור להעריך את הודאתו של הנאשם.

אלא שמנגד - ובצדק עמד על כך התובע - הנאשם לא השתחרר מאחריותו כנהג ביחס למתבקש מנהג בנסיבות של העירנות המוגברת הנדרשת בהתקרבות למעבר חציה להולכי רגל - שהוא יש להזכיר - מקום מבצרם של הולכי הרגל.

על קצה המזלג ביחס לנסיבות האירוע יאמר כי אמנם הנאשם נהג במכוניתו באיטיות; ואמנם הודגש כי יתכן עד מאד שכלי רכב אחרים שהיו בנתיבים הנגדיים מנעו (במידה שאין לדעת אותה לבטח) מהנאשם כנהג להבחין בשלב מוקדם בהולך הרגל המבצע חציה; ואמנם לא ניתן היה בידי התביעה לשלול את גירסת אחד מעדי הראיה בדבר חציה מהירה ומפתיעה של הולך הרגל, אלא שעדיין דרישת הדין היא כי בהינתן אי יכולת הבחנה מספקת בנעשה במעבר החציה עשויה להתבקש מן הנהג אף עצירה, להבדיל מאך האטה.

עפ"י התרשמותי מן הראיות ומן העמדות שבמומחיות אשר אליהן נחשפתי במהלך דיון ההוכחות (עד אשר נקטע) לא ניתן אף לשלול כי דבר מידת איחורו של הנאשם דנן בתגובה היה גבולי.

כך או כך, הנאשם בחר כאמור בסופו של יום לקחת אחריות על אף הקשיים הראייתיים שנתגלו בתיק ובכך הכיר הוא בחלקו להתרחשות האירוע והכיר בדבר מידת רשלנותו, אף הנמוכה, שהביאה לכלל התאונה ותוצאותיה הטראגיות.

מלאכתו של בית המשפט היא כידוע מלאכה של איזונים.

מחד גיסא:

- פגיעה למוות בהולך רגל שעשה שימוש במעבר חציה.
- אבדן חיים ופגיעה בעקרון קדושת החיים.
- חייו של הולך הרגל, אב לילדים וסב לנכדים, נגדעו באחת והוא הותיר אחריו משפחה אבלה וכואבת. מדובר בטראגדיה קשה ומעציבה. מדובר באבדן שאין לו נחמה. אבדן של היקר מכל - חיים של אדם.

מאדך גיסא:

- רף רשלנות נמוך מצד נהג הרכב.
- נהג בעל וותק רב מאד ובעל עבר תעבורתי נקי לחלוטין.
- אדם נורמטיבי שתרם לחברה בעבודתו .
- אדם שגם נעדר כל עבר פלילי.
- אדם שלקח בסופו של יום אחריות.

בין אלה לבין לאלה נדרש כאמור איזון, והכל כאשר גם מסר ציבורי נדרש לעבור וזאת כאשר פסיקת בית המשפט העליון היא כי בשל עקרון קדושת החיים ומשיקולי הרתעה ראוי, ברגיל, לגזור בעבירות מסוג זה עונש של מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת (ראה נא את ע"פ 6755/09).

גזירת מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, בתאונות דרכים קטלניות, להבדיל ממאסר מאחורי סורג ובריח, היא , אכן, עפ"י הפסיקה הנוהגת, ברף הנמוך ביותר והשמור למקרים מיוחדים על רקע מתחם העונש ההולם בעבירות מסוג זה.

אלא שלמאסר בפועל בדרך של עבודות שירות עתרו כאמור הצדדים במשותף בתיק זה כי ייגזר על הנאשם, ואני סבור כי בהיתן אשר הובא בפני במסגרת שמיעת הראיות בתיק זה, ראוי אכן לכבד את רצונם המשותף הנ"ל של הצדדים ובכך גם לכבד את הסדר הטיעון.

אצא מנקודת הנחה (מבוססת ראיות בנסיבות) שהצדדים שקלו את הדרוש לעניין.

הנאשם לא יישלח אם כך לבית הסוהר אלא ירצה את מאסרו בעבודות שירות.

ובאשר למשך פסילת הרשיון הרי שמתחם העונש ההולם במישור הכללי של עבירת גרימת מוות בתאונת דרכים קטלנית ינוע כידוע בין פסילת המינימום בת 3 שנים במקרי הקצה לקולא, ועד אכן לפסילה בת ערך דו ספרתי של שנים (ואף ערך דו ספרתי גבוה) בצידו השני של מתחם קשת הענישה.

וברזולוציית אירוע תאונתי של פגיעה למוות בהולך רגל במעבר חציה, אזי , ברגיל, תנוע סקאלת משך פסילת הרשיון בתוך כך לחומרה ולא לקולא.

לשיטת המאשימה, כביטוי בטיעוני המאשימה לעונש בתיק זה, יש להרחיק את הנאשם דן מנהיגה בכבישים לתקופה שלא תפחת מ - 15 שנים. כך גם סברה משפחת המנוח כי יש להכביד את היד על הנאשם ברכיב הפסילה בפועל, ולשיטתה אף עד כדי פסילה לצמיתות.

מנגד, לשיטת ההגנה, כביטוייה בטיעוני ההגנה לעונש בתיק זה, זהו המקרה וזהו הנהג, ולא אחר, שבו יש לנקוט בפסילת המינימום בת 3 שנים או אף אפילו לנקוט בשימוש בסמכות המצויה בסיפת סעיף 40 לפקודת התעבורה המצויה שלא כאות מתה בספר החוקים והמדברת אף על קיום אפשרות פסיקת פסילת רשיון קצרה מפסילת המינימום בנסיבות מיוחדות הנדרשות להיות מפורשות בפסק הדין.

עמדתי היא, בכל הכבוד, כי מקום שגם המאשימה מכירה - כפי שכבר נאמר בהגינות מפיה שהיא מכירה בתיק זה - על כי דרגת הרשלנות של הנאשם במקרה דנן היא דרגת רשלנות נמוכה, אזי לענין זה צריכה להיות השלכה לא רק על רכיב המאסר אלא גם על רכיב הפסילה.

לטעמי, אין זה המקרה לנסיבותיו (כפי שכבר נסקר והוכר) ואין זה גם הנאשם לנסיבותיו (כנהג בעל עבר נקי במשך קרוב ל-40 שנות נהיגה ללא רבב) למיצוי הדין עם נהג זה ברכיב הפסילה בפועל.

מטרת הענישה כלפי נאשם זה - גם בהינתן האינטרס הציבורי (אשר כולל אגב לא רק את האינטרס של הרתעת הרבים אלא גם את האינטרס של אמון הציבור כי עונש נדרש להיות תואם וצודק גם את האדם העומד לדין ואת מידת סטיית מעשהו או מחדלו כנהג מן המתבקש מנהג מן היישוב) תושג במקרה זה באופן מידתי גם בהטלת פסילה שאיננה דו ספרתית בשנותיה.

מנגד, אף אינני סבור שזהו המקרה - בשים לב שעסקינן בפגיעה למוות בהולך רגל שעשה שימוש לגיטימי במעבר חציה בלתי מרומזר - כי יש כביכול מקום, אפילו בהינתן מצב הראיות שהודגם, להסתפקות בפסילת המינימום בת 3 שנים.

להבדיל אגב מחלק מגזרי הדין אשר אליהם היפנה הסנגור את בית המשפט במסגרת טיעוניו לעונש, אין מדובר כאן בהולך רגל שחצה כביש בניגוד לאור אדום ברמזור להולכי רגל במעבר חציה.

מנגד - וכאמור - מדובר בנהג שהוא בעל עבר נקי לחלוטין במשך שנים כה רבות, ולכך לטעמי יש לתת משקל ראוי - אם כי כמובן לא משקל מכריע - עת בוחנים לכמה זמן יש להרחיקו מנהיגה.

ולבל יובן שלא כהלכה: סקרתי ובחנתי בהרחבה את ענינו של הנאשם (שהרי גזירת דינו היא שעל הפרק). אלא שבכל עת מנגד מצוי לנגד עיני, ובכאב, אבדן חייו באחת של מר יוסף אגאי ז"ל באירוע זה ועקרון קדושת החיים אשר אין כי שווה לו ואשר נדרש להילקח היטב בחשבון ולהוות בסיס להעברת מסר לכל אוחז הגה.

הענישה היא, כזכור, לעולם אינדידואלית.

יש אף לזכור כי על פי סעיף 42 (ג) (2) לפקודת התעבורה, תקופה שבה נושא בעל רישיון עונש מאסר על העבירה שבגינה נפסל רישיונו לא תבוא במנין תקופת הפסילה שהוטלה עליו. וראה לענין אחרון זה את התייחסות הפסיקה גם

למאסר בדרך של עבודות שירות . (עפ"ת (חי) 11975-08-13).

לאחר כל זאת , ואגב כיבודו של הסדר הטיעון, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה בת 6 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.
 2. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה בת 4 וחצי שנים בפועל.
- עפ"י המוסכם עקרונית בין הצדדים אני מורה כי מתקופה זו תנוכה תקופת פסילת הרשיון שהספיק הנאשם לשהות בה ברצף מיום 27.1.14.
3. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה בת 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
 4. מאסר לתקופה בת 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור בתקופת התנאי עבירה בה הורשע בתיק זה או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.
 5. כמוסכם, הנאשם גם יעביר למשפחת המנוח פיצוי כספי בסך ₪ 12,000.
- רשמתי בפני כי לנאשם, שהביע הסכמה לריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, הובהרה המשמעות של מאסר בדרך של עבודות שירות והובהר לו כי אי עמידה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להחלטה בדבר הפסקת העבודות ותחת זאת ריצוי תקופת המאסר בין כותלי בית הסוהר.
- אבקש מהממונה על עבודות השירות - בעקבות חוות דעתו החיובית מיום 9.7.15 אשר בה גם המליץ על תחילת עבודות השירות ביום 20.8.15 - לתאם מועד קרוב אחר לתחילת העבודות ולהודיעו.
- עם זאת,** מששמעתי כעת מפי הסניגור כי הממונה על עבודות השירות ביקש כי בית המשפט הוא זה שיקבע את המועד המחודש לתחילת העבודות באותו מקום כפי שנקבע, אני קובע מועד חדש אשר בו יידרש הנאשם להתייצב בפני הממונה ולהתחיל בביצוע העבודות והוא המועד 8.10.15.
- לבקשת הסניגור אשר ציין בפני כי בסמוך לאחר האירוע התאונתי הפקיד הנאשם סך של 3,000 ₪ במשטרה להבטחת חקירתו והתייצבותו, ומשאשר זאת גם התובע כעת, ולנוכח סיום ההליך, אני מורה כי סכום זה יוסיף לשמש כערובה כעת לשם התייצבותו של הנאשם לריצוי עבודות השירות, ולכשיתייצב, אזי ניתן יהיה באותו מועד להשיב לידי את הסכום הנ"ל אשר שייך לו.

עוד שמעתי כעת מפי התובע כי סכום הפיצוי לשפחת המנוח כבר הופקד במזכירות בית המשפט על ידי הנאשם. לפיכך אני מורה כי יש להעביר כעת סכום זה למשפחת המנוח ואני מפנה את המזכירות בהקשר זה לטופס פרטי מתלונן חסוי שהוגש.

מזכירות - נא להעביר עותק מגזר דין זה לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 23 אוגוסט 2015, במעמד הנוכחים.

קלדנית:שני נעמן